

Meditacions: 7è diumenge de sant Josep

Setena reflexió per a meditar durant els set diumenges de sant Josep. Els temes proposats són: Jesús treballà amb Josep; redescobrir el valor del treball; treball i oració, oració i treball.

.....

- Jesús treballà amb Josep
- Redescobrir el valor del treball
- Treball i oració, oració i treball

L'EVANGELISTA sant Lluc resumeix la infantesa de Jesús dient que «L'infant creixia i s'enfortia, ple de saviesa; i Déu li havia donat el seu favor» (*Lc 2, 40*). Poc després, sintetitza els anys d'adolescència del Senyor assenyalant que «Jesús creixia en saviesa, en edat i en gràcia davant de Déu i dels homes» (*Lc 2, 52*). Sorprèn que tot un Déu omnipotent hagi volgut experimentar el procés normal de creixement humà. El Déu-home visqué una vida molt semblant a la dels altres habitants de Natzaret. Aprengué la llei i l'ofici de llavis i mans de sant Josep, potser imitant-lo. Aprengué com llegir i escriure, com tractar les persones, com descansar. Les jornades de Jesús —igual que les dels seus veïns o les nostres— haurien girat al voltant de les relacions familiars, d'amistat i del treball. Potser aquell taller del seu

pare fou el lloc on el Messies passà la major part de temps de la seva vida.

«Així visqué Jesús durant sis lustres: era *fabri filius*, el fill del fuster.

Després vindran els tres anys de vida pública, amb el clamoreig de les multituds. La gent se sorprèn: qui és aquest?, on ha après tantes coses?

Perquè justament la seva vida havia estat la vida comuna del poble de la seva terra»^[1], molt semblant a la de sant Josep. Aquesta realitat ens ensenya com el treball forma part del disseny diví per a l'home. En el llibre del Gènesi es presenta l'ésser humà com custodi de la creació, capaç de transformar i embellir el món, en continuïtat al que feu el creador. El treball és doncs una realitat humana amb la qual podem contribuir a crear un ambient, una ciutat, una nació on es faciliti als homes un diàleg íntim amb Déu.

«PER LA GRAN majoria dels homes, ser sant suposa santificar el propi treball, santificar-se en el treball, i santificar els altres amb el treball, i així trobar Déu en el camí de llurs vides»^[2]. Amb aquestes paraules, el fundador de l'Opus Dei resumia una part del missatge que Déu li havia confiat per recordar als cristians. «Santificar el treball» és l'expressió que crida més l'atenció. Per un costat, això vol dir fer-ho bé, amb amor, tenint cura dels detalls, com qualsevol persona honesta. Per l'altre, fer-ho sabent que en la materialitat del treball podem compartir la manera que té Déu d'estimar la creació, és a dir, les persones i la realitat tangible en la qual es desenvolupen. Això s'expressa en la proximitat i en la tendresa, a infondre sempre nou alè de vida a les criatures. Participar en aquesta missió ens duu, d'alguna manera, a ser contemplatius enmig del món. «Totes les obres dels homes

es fan com en un altar —deia sant Josepmaria—, i cada un de vosaltres, en aquesta unió d'ànimes contemplatives que és la vostra jornada, diu d'alguna manera la seva missa, que dura vint-i-quatre hores»^[3]__.

Conseqüència lògica d'aquesta trobada divina serà fer-ho sempre per servir els altres com fills de Déu que són i per fer del nostre un món millor. «El treball és un element fonamental per a la dignitat d'una persona. El treball, per usar una imatge, ens “ungeix” de dignitat, ens omple de dignitat; ens fa semblants a Déu, que treballà i treballa, actua sempre»^[4]__. Però, també aquí ha deixat la seva petjada el pecat, per exemple, quan el nostre treball es torna un fi només per obtenir reconeixement social o econòmic. «És indispensable que l'home no es deixi dominar pel treball, que no l'idolatri, pretenent trobar-hi el sentit

últim i definitiu de la vida»^[5]. Sant Joan Pau II ens posava en guàrdia també davant la comprensió del treball «exclusivament com mercaderia, amb una freda lògica de guanys per poder adquirir benestar, consumir i així continuar produint»^[6]. Mirar a sant Josep, mestre de Jesús en el treball, pot ajudar-nos a redescobrir sempre el veritable valor de les nostres tasques diàries; no convertir-les només en un fi terrenal, sinó a descobrir-hi aquell *quid divinum*, el que és diví, que ens uneix a Déu i ens situa davant dels altres com intermediaris dels béns i de la cura —també material— de Déu cap a cada persona.

«ACOSTUMO A DIR sovint —són paraules de sant Josepmaria— que, en aquestes estones de conversa amb

Jesús, que ens veu i ens escolta des del Sagrari, no podem caure en una oració impersonal; i comento que, per meditar de forma que s'instauri de seguida un diàleg amb el Senyor —no cal la remor de paraules—, hem de sortir de l'anonimat, posar-nos en la seva presència tal com som(...).

Ara hi afegeixo que la teva feina també ha de ser una oració personal, s'ha de convertir en una gran conversa amb el Nostre Pare del Cel. Si cerques la santificació dins la teva activitat professional i per mitjà d'ella, necessàriament t'hauràs d'esforçar perquè es converteixi en una oració sense anonimat»^[7].

Fer que cada hora del nostre treball sigui una hora d'oració no és qüestió d'afegir pregàries vocals o recordatoris pietosos durant el nostre exercici professional. Orar amb el nostre treball és —a més d'alimentar-lo amb una vida interior cultivada en altres moments— ser

conscients que, en cert sentit, som les mans i les orelles del Senyor que, per una determinada tasca material o intel·lectual, escolten, atenen, cuiden les persones i de la creació que se'ns ha confiat.

De fet, en una ocasió, preguntaven a sant Josepmaria: «Soc cirurgià i tinc deu fills. Fa quinze anys que l'esperit de l'Obra és la meva guia i la meva força. Però hi ha dies que el deure professional, em roba el temps per tot. Què puc fer per continuar santificant-me, i dirigir la casa com Déu vol?». A la qual cosa el fundador de l'Opus Dei contestava: «Però tu, què fas quan atens els malalts si no és una tasca quasi sacerdotal? Quasi ets un sacerdot, i tens ànima de sacerdot! Alhora que les ferides i les malalties del cos, cures les de l'ànima, només amb la teva mirada, amb la teva manera de tractar els malalts, amb una paraula oportuna, amb un somriure d'afecte (...). Del

matí a la nit, i de la nit al matí, tu estàs amb Déu»^[8]. Per això, amb la festa del patriarca tan a prop, podem acudir-hi perquè puguem col·laborar amb el Senyor de la millor manera per mitjà del nostre treball. «A ell adrecem la nostra oració: (...) Oh, benaurat Josep, mostreu-vos pare també a nosaltres i guieu-nos en el camí de la vida. Concediu-nos gràcia, misericòrdia i valentia»^[9].

.....

^[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 14.

^[2] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 55.

^[3] Sant Josepmaria, Apunts d'una meditació, 19-III-1968.

^[4] Francesc, Audiència general, 1-V-2013.

^[5] Benet XVI, Homilia, 19-III-2006.

[6] Sant Joan Pau II, Audiència general, 1-V-1984.

[7] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 64.

[8] Sant Josepmaria, Notes preses en una trobada familiar a València, 17-XI-1972.

[9] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, Epíleg.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-7e-diumenge-de-sant-josep/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-7e-diumenge-de-sant-josep/)
(15/03/2026)